

	EPP Група Європейської народної партії (християнські демократи)	214 28.50 %
	S&D Група Прогресивного альянсу соціалістів та демократів у Європейському парламенті	191 25.43 %
	ALDE Альянс лібералів та демократів за Європу	64 8.52 %
	Greens/EFA «Зелені» / Європейський вільний альянс	52 6.92 %
	ECR Європейські консерватори та реформісти	46 6.13 %
	GUE/NGL Європейські об'єднані ліві / Ліві «зелені» Півночі	45 5.99 %
	NI Незалежні депутати ЄП, котрі не належать до жодної з груп	41 5.46 %
	EFD Група депутатів «Європа за свободу та демократію»	38 5.06 %
	ІНШІ Новообрані члени ЄП, які ще не приєдналися до жодної з цих названих груп	60 7.99 %

ти 5%. Вважається, що такий «поріг» запобігає обранню до ЄП радикальних і маргінальних партій, а також скорочує ризик надмірної фрагментації законодавчого органу. Наразі в більшості держав-членів ЄС такий «бар'єр» становить 5%, в Австрії та Швеції діє «поріг» у 4%, а в Греції – 3%. Якщо поєднати цю статистику з найвищою за всю історію парламентських виборів у ЄС

якою (свої голоси за кандидатів до загальноєвропейського законодавчого органу віддали 43,1% жителів держав-членів організації), можна не сумніватися в результаті голосування. Приміром, у Греції.

Загалом, цього року показник явки виборців на дільниці європейських держав лише на 0,1% перевищив аналогічні дані 2009 року. Така низька електоральна активність, до речі, спостерігається навіть у деяких із тих країн, де голосування під час проведення виборів до Європейського парламенту є обов'язковим (Бельгія, Греція, Кіпр, Люксембург). Так, у Бельгії та Люксембурзі явка виборців цього року становила 90%, проте, незважаючи на чинне електоральне законодавство, на виборчі дільниці Греції та Кіпру прийшли 58,2% та 43,97% громадян відповідно. Високий показник явки було зафіксовано на Мальті (74,81%), в Італії (60%) та Данії (56,4%).

Найменше бажання проголосувати за кандидатів до загальноєвропейського законодавчого органу виявили жителі Словаччини (явка виборців у цій країні становила всього-на-всього 13%), Чехії (19,5%) та Польщі (22,7%). Хоча, саме ці країни цього року відсвяткували 10-річчя приєднання до Європейського Союзу.

Урок України для НАТО: більше грошей на оборону!

Юлія ЦИРФА

Весняна сесія Парламентської асамблеї НАТО (30 травня – 1 червня 2014 року), що відбулася в Сеймі Литовської Республіки, зосередила увагу на нових викликах і загрозах їхній безпеці, можливих шляхах їх усунення та способах превентивного запобігання. Новітній «український досвід» змушує НАТО засвоїти урок про необхідність інтенсивної кооперації сторін.

Погодивши текст Декларації про розширення НАТО, представники держав-членів альянсу ще раз наголосили, що факт прийому до організації завжди вважався безсумнівним успіхом, працював як чинник розбудови стабільної та процвітаючої Європи. Цей процес «не становить жодних загроз для розвитку будь-якої держави, навпаки, зміцнює рівень безпеки й стабільності всього Євroatлантичного регіону». ПА НАТО закликала уряди й парламенти держав – членів організації ще раз підтвердити їхні тверді політичні зобов'язання щодо підтримки політики «відчинених дверей» та надання євroatлантичної перспективи країнам, котрі прагнуть приєднання до НАТО.

Проте зменшення обсягів фінансування оборонного сектору «сьогодні сягнуло цифри, котра ставить під загрозу їхню здатність адекватно реагувати на наявні та потенційні загрози». Тож ПА НАТО пропонує урядам і парламентам держав-членів розробляти річні національні плани дій, за допомогою яких вони матимуть змогу інформувати громадськість щодо вимог оборонного комплексу XXI століття та розвивати цінності й спільно визначати цілі трансатлантичного безпекового співробітництва.

Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен нагадав учасникам сесії ПА, що з 2008 року витрати Росії на оборону щорічно збільшувалися в середньому на 10%. Натомість держави – члени альянсу зменшили відповідні статті бюджетів майже на 10% у

реальному вимірі. Більше того, деякі союзники знизили рівень оборонних витрат більш як на 40%. Тільки чотири держави-учасниці витрачають на оборону суму, котра дорівнює 2% їхнього ВВП (що, до речі, вважається однією з основних умов розвитку організації), а сім країн узагалі мають оборонні бюджети, які дорівнюють менш ніж 1% їхніх ВВП. Тож, на думку Генерального секретаря НАТО, бажання Латвії, Литви, Польщі та Румунії збільшити рівень оборонних витрат є виправданим і, можливо, поліпшить ситуацію в рамках усього альянсу.

– Унаслідок дій Росії в Україні ми однозначно усвідомили, чому оборона має неабияке значення сьогодні і в майбутньому, – підкреслив Генеральний секретар НАТО.

Відтак, в окремій Декларації про підтримку України Парламентська асамблея наголосила на своїй солідарності з українським народом, котрий захищає національну незалежність та територіальну цілісність власної країни, а також засудила анексію Росією території Кримського півострова й дії, «спрямовані на дестабілізацію та підлив суверенітету інших частин України, зокрема її південно-східних регіонів». Країни – члени НАТО висловили переконання, що вибори Президента України, які відбулися 25 травня, «є критично важливим кроком на шляху до консолідації української демократії та чітким сигналом існування національної єдності».

Декларація ПА НАТО закликає РФ негайно припинити втручання у внутрішні справи України; налагодити прямий діалог з новообраним Президентом та діючим урядом нашої держави; а також поважати принцип, згідно з яким усі нації вільні самостійно робити свій вибір та приймати рішення, незалежно від їхніх міжнародних економічних і політичних прагнень чи участі в певних міжнародних структурах.

– Проведення виборів довело, що Україна – єдина держава, громадяни якої мають спільне бачення її європейського майбутнього, – зазначив секретар Ради національної безпеки і оборони України Андрій Парубій, виступаючи на засіданні ПА НАТО.

– Наразі ми потребуємо не просто дорадчої чи експертної допомоги: Україні надзвичайно необхідна специфічна практична підтримка, – наголосив Андрій Парубій.

З огляду на це, до речі, було побудовано виступ президента ПА НАТО Х'ю Бейлі, котрий наголосив, що 25-річний досвід співробітництва альянсу з РФ повністю перекреслено діями Москви на території України: «Ми не можемо продовжувати звичне партнерство з парламентаріями Росії – країни-партнера НАТО в той час, коли вони голосують за підтримку використання сили проти України – іншої держави-партнера альянсу». Крім того, Х'ю Бейлі висловив здивування з приводу непереборного бажання Росії уникнути відповідальності за події в Криму.

– Російські війська захопили Крим силою. А нині російський уряд, очевидно, сподівається, що міжнародна спільнота повірить у те, що «спонтанна» поява важко озброєних, добре натренованих ополченців у формі не мала жодного стосунку до Росії, – підкреслив президент ПА НАТО.

Агресія РФ стала причиною скасування запланованого на 27 травня засідання Ради Росія-НАТО. Хоча, на думку старшого наукового співробітника Центру глобальної свободи й процвітання Інституту Катона (США), колишнього радника президента Росії Володимира Путіна з економічних питань Андрія Ілларіонова, «війна Росії проти України – лише прелюдія до повномасштабного світового протистояння». За його словами, вона не буде схожою на нову холодну війну, адже підготовка до її початку розпочалася задовго до воєнних дій в Україні. Останні певною мірою нагадують сутички в Грузії 2008 року. Хоча встановлення тоталітарного режиму як метод поширення влади використовувався ще до початку Жовтневої революції в Росії.

Здійснення агресії проти України планували впродовж багатьох років: це питання було винесене на «порядок денний» двосторонніх відносин одразу після того, як Володимир Путін зрозумів, що Україна віддаляється від ареалу інтересів проєвразійської імперії. Ще 2003 року пан Путін виступив, що «аж ніяк не припустимо, щоб Київ – історичне російське місто – був поза кордонами Російської Федерації». До речі, постійно «переконуючись» у тому, що українці та білоруси не можуть існувати як окремі етнічні групи, Путін припинив називати Україну державою, використовуючи виключно термін «територія».

За словами Андрія Ілларіонова, військово-політична кампанія, котра нині розпочалася в Україні, має три основні цілі. По-перше, Україна повинна повністю опинитися під впливом Володимира Путіна чи припинити існування як незалежна держава. По-друге, якнайшвидше має бути створено так званий «Русский мир», до складу якого мають увійти «об'єднані частини» найфрагментованішої нації у світі та, відповідно, стати форпостом єдиної держави під назвою Росія. Остання повинна включити етнічних росіян (незалежно від місця їхнього проживання), російськомовних осіб, співвітчизників та їхніх нащадків, тобто всіх, хто колись проживав на території колишнього СРСР. По-третє, альянс держав Заходу має бути розділено на два табори: так звані передові держави (країни Балтії) повинні припинити існування, а континентальна Європа – обрати позицію нейтралітету щодо РФ чи навіть розпочати налагодження дружніх стосунків із Москвою.

Навряд чи ці плани схожі на напрями реалізації зовнішньополітичного курсу цивілізованої держави XXI століття...

Сказано!

– Президентські вибори ... дали українцям змогу зробити вільний демократичний вибір та без зовнішнього втручання розпочати загальнонаціональний діалог. Окрім того, вони дадуть можливість віднайти дієвий спосіб політичного розв'язання кризи, спричиненої агресією Росії, – заявив

Генеральний секретар НАТО Андерс Фог РАСМУССЕН.

– Хотілося б, щоб суспільна динаміка, відправним пунктом якої стали вибори Президента України, знову об'єднала всіх представників українського суспільства й стала новим стартом для Української держави, – зауважив **Голова Європейської комісії Жозе Мануель БАРРОЗУ.**

– Сьогодні для Президента важливим є швидке втілення реформ, необхідних для того, щоб об'єднати країну, вибудувати збалансовану економіку, створити привабливий інвестиційний клімат, а також забезпечити прозоре функціонування надійного уряду, котрий відповідав би прагненням і сподіванням українців, – підкреслив

Президент США Барак ОБАМА.

– Я вірю, що новий Президент діятиме рішуче, адже повинен буде відновити мир і демократію в державі. Він може розраховувати на Раду Європи, яка продовжуватиме надавати підтримку Україні на шляху реформ, зокрема реформування її Конституції, – заявив **Генеральний секретар Ради Європи Торбйорн ЯГЛАНД.**

– Велика підтримка Петра Порошенка є не лише висловленням довіри громадян, а й великим зобов'язанням. Вибори однозначно продемонстрували, що українці виступають за унітарний устрій своєї держави, європейський напрям реформ та необхідність боротьби з корупцією, – йдеться в **заяві Міністерства закордонних справ Республіки Польща** щодо результатів виборів Президента України.

